

Bir Göç Hikayesi

— Kara kız · 08 Şubat 2022

BİR GÖÇ HİKAYESİ

Her birimiz Anadolu'nun bağrından,
Kopup gelen Anadolu çocuklarıyız
Ayaklarımızda çarıklar bel bağladık
Şehrin görkemli havasına, suyuna...
" Şehrin taşı, toprağı altın" dediler
Topraklarımızı, hayvanlarımızı geride bırakıp
Kaçar adımlarla göç ettik köyden şehre!

Hayal kırıklıkları çaldı kapımızı
Tencereler boş kaynamaz oldu
Bir dilim ekmeğe muhtaç olduk
Komşuluk desen mazide kaldı
İki lafın beli muhabbetle kırılmaz,
Aşımızın, tuzumuzun tadı kalmaz,
Gülen gözlerimiz ise ağlamaklı oldu..

Yüreğimiz cam kırıklarıyla doldu taşıtı
Yerimizden, yurdumuzdan
Binbir umutla çıktığımız yolda
Boynu bükük çocuklara döndük..!
Gurbet eller yaramadı gönlümüze
Sefaletle esir düştük yaban ellerde de
Ağrımaz başımız ağrır oldu...!

Yoksulluk kemendi geçince boyna
Sarıp solduk, kendimizden geçtik
Sıla da yuvaya hasret kaldı herbirimiz
Eskiye mumla arasak da nafile
Bel bağladığımız karlı dağlar eridi bir bir
Elimizde kalmadı bir dirhem yürek...
Kendi topraklarımız da el olduk!

08.02.2022 Andırın P.ÇETİN